

Šli so torej k Janezu in mu rekli: »Rabi, glej, tisti, ki je bil pri tebi onkraj Jordana in o katerem si priševal, kršuje in vsi hodijo k njemu.« Janez pa je odgovoril in rekel: »lovek si ne more ničesar prisvojiti, če mu ni dano iz nebes. Vi sami ste pri, da sem rekel: ›Jaz nisem Mesija, temveč sem poslan pred njim.‹ Kdor ima nevesto, je ženin. Ženinov prijatelj pa, ki stoji in ga posluša, se srčno veseli zaradi ženinovega glasu. To moje veselje je torej zdaj dopolnjeno. On mora rasti, jaz pa se manjšati« (Jn 3,26–30).

Iz zgornjega navedka lahko vidimo, kako razločno je Janez Krstnik poznal svoje poslanstvo. Ni ga niso zmotile velike množice, ki so prihajale k njemu in ga razglašale za preroka. On je jasno vedel, da je samo glas vpilje v pušavi ter da pripravlja pot za Gospoda, ki prihaja. Zavedal se je, da mora Jezus rasti, on sam pa se manjšati in stopati v ozadje. Janezovo zadržanje je podoba našega življenja. Prav bi bilo, da bi imel enak program vsak izmed nas. Vsak bi se moral manjšati, da bi Jezus lahko rasel v njegovem življenju.

Kaj to pomeni v vsakdanjem življenju? To ni nič novega! Velikokrat smo že slišali, kako je cilj našega življenja, da bi v sebi im bolj upodobili Boga. To so svetniki v veliki meri dosegli. Tudi naša dolžnost je, da izvršimo enako nalogo v svojem življenju. Seveda je treba to prav razumeti. Bog nikakor ne, da bi s tem bila omejena lovekova enkratnost in svoboda. Prav nasprotno: Bog priakuje od nas, da ga upodobimo v svojem življenju na popolnoma enkrat na in, in sicer tako, kakor ga ni upodobil še nih. Bog ne želi, da bi kopirali življenje kakega svetnika. Daje nam mo in domišljijo, da lahko popolnoma na izviren na in zaživimo neponovljivost in upodobimo Boga v sebi na docela izviren na in.

Manjšati se v življenju in dati, da Bog raste ni nič nemogoega. Potrebno je samo slediti glasu vesti in ga tudi dosledno upoštevati. Bog sam nam v tem prizadevanju prihaja naproti. Podarja nam evharistijo, da bi se ta proces v našem življenju lahko im bolj uresnil. Po vsakem svetem obhajilu se Bog sam naseli v nas in nam vžiga hrepenenje po popolnosti. Navdušuje nas, da bi bili vedno bolj prijatelji z Bogom. Biti nekemu prijatelj pa pomeni, da mu v celoti zaupaš in podpiraš njegovo delo in da veš za vse njegove narte ter želje. Dobri prijatelji imajo tudi skupne cilje in jih drug drugemu pomagajo dose.

V prijateljstvu z Jezusom se skušamo im bolj držati njegovega zgleda v ljubezni do Oeta. Tako tudi utimo Boga vse bolj za svojega oeta. Jezusu je bilo izpolnjevanje Oetove volje celo hrana. To pomeni, da moramo za program svojega življenja edalje bolj sprejemati Božo voljo. Truditi se je potrebno tudi, da bi bila lovekova samovolja edalje manjša in vedno bolj pripravljena uresnjevati Božo voljo. Ko bo postala Božja volja program našega življenja, bomo lahko rekli, da smo do neke mere že v sebi upodobili Boga in pustili, da je on rasel, mi pa se manjšali.

V tem prizadevanju nam veliko pomaga prav redno in pobožno prejetje evharistije. Vsako druženje v ljubezni nas naredi bolj Božje, bolj hrepene po popolnosti, hkrati pa tudi bolj odporne proti grehu. Vsako vredno prejetje obhajilo nas vedno znova bolj usmerja v resničen cilj našega življenja, v Boga samega. Daje nam mo, da v trenutkih dvoma izberemo smer k Bogu in ne zgrešimo Življenja.